

Arrest

nr. 134 912 van 11 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 4 december 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1): [E.T.], geboren te Tbilissi op (...)1975 , onderdaan van Georgië, alias : [G.T.] °(...)1978 Georgië / [S.V.] °19.01.1978 Letland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, [W.V.H.], attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan :

Gewone diefstal, feit(en) waarvoor hij op 22.03.2004 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 maanden

Gewone diefstal als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 13.01.2005 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden

Gewone diefstal als mededader, feit(en) waarvoor hij op 18.02.2005 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel

Diefstal met geweld of bedreigingen, feit(en) waarvoor hij op 27.10.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 02.03.2006 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Gewone diefstal als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 11.06.2008 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden

Diefstal met geweld of bedreigingen door twee of meer personen, feit(en) waarvoor hij op 17.01.2011 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Betrokkene heeft een echtgenote en een zoon die op bezoek komen in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan hoger vermelde feiten.

Gezien het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels en wetten met de voeten blijft treden ondanks de vele waarschuwingen die hem door het gerecht werden gegeven.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- *kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken*
- *gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan :*
  - Gewone diefstal, feit(en) waarvoor hij op 22.03.2004 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 maanden*
  - Gewone diefstal als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 13.01.2005 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden*
  - Gewone diefstal als mededader, feit(en) waarvoor hij op 18.02.2005 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel*
  - Diefstal met geweld of bedreigingen, feit(en) waarvoor hij op 27.10.2005 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar*
  - Inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor hij op 02.03.2006 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar*
  - Gewone diefstal als dader of mededader, feit(en) waarvoor hij op 11.06.2008 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden*
  - Diefstal met geweld of bedreigingen door twee of meer personen, feit(en) waarvoor hij op 17.01.2011 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- *Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*
- *Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*
- *Gezien betrokkene, zoals uit het voorgaande blijkt, vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, [W.V.H.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Merksplas en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge om betrokkene vanaf 05.12.2014 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geduïd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

2.2.1 Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde

wetsbepaling, bij een eventuele latere vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van de bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoeker betoogt dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn repatriëring en momenteel in het gesloten centrum te Brugge verblijft. Verweerder bevestigt dit. Aangezien derhalve vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

"1.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of de bepalingen uit het EVRM werden nageleefd.

in casu dient zich dergelijk individueel onderzoek aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, ni. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

2.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in het feitenrelaas, waaruit het familie- en gezinsleven blijkt met zijn echtgenote en zijn zoon [...].

De verwerende partij erkent het gezins- en privéleven van verzoeker in de bestreden beslissing: "Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden".

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden gelet op de feitelijke omstandigheden.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

3.

Het is evident dat er inmenging in het gezinsleven is vermits de bestreden beslissing aan verzoeker vraagt het Schengengrondgebied te verlaten terwijl zijn kind en echtgenote alhier verblijven.

Het recht op gezinsleven is niet absoluut. Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Er dient m.a.w. een evenwicht te worden gezocht tussen de rechten van het individu op het uitoefenen op zijn gezins- en privéleven en de rechten van de staat meer bepaald het handhaven van de openbare orde. De maatregel die een inmenging betekent in het gezinsleven van de vreemdeling dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat de staat nastreeft.

Wanneer de verwerende partij op het hoogste is van het bestaan van een gezinsleven - zoals in casu het geval is - dient uit de bestreden beslissing afgeleid te kunnen worden dat de verwerende partij het voorgaande aan een zo nauwkeurig en grondig mogelijk onderzoek heeft onderworpen. Het is derhalve taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer dit niet uit de beslissing blijkt, moet ze vernietigd worden.

4.

Er rust derhalve een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten bij het EVRM: bij het nemen van een verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In de rechtspraak van het EHRM worden verschillende criteria aangereikt om uit te maken of de balans correct werd gemaakt:

De aard en de ernst van de gepleegde misdrijven: in casu gaat het om kleinere feiten, getuige ervan de straffen van beperkte duur;

- De duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: in casu verblijft verzoeker al twaalfjaar in België;

- De tijdsperiode tussen het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode: de laatste strafrechtelijke feiten zijn reeds verschillende jaren oud;

De nationaliteit van de familieleden;

- De gezinstoestand van de vreemdeling en de duur van het huwelijk of de relatie: verzoeker is getrouwd en heeft een kind, geboren uit dit huwelijk. De vrouw van verzoeker kan momenteel onmogelijk terugkeren naar Georgië gezien haar fysieke toestand.

- De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang had; verzoeker is getrouwd nog voor hij naar België kwam.

- De vraag of er kinderen zijn: dit is ontegensprekelijk het geval;

- De ernst van de moeilijkheden dat de partner zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling zou uitgewezen worden: supra, medische hulp;

Het belang en het welzijn van de kinderen - de moeilijkheden die de kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar verzoeker zou worden uitgewezen: de zoon van verzoeker is sinds 2002 in België en was slechts één jaar oud toen hij in België aankwam. Hij liep hier heel de tijd school en haalde zeer goede resultaten, terwijl hij geen enkele band heeft met Georgië;

- De hechtheid van de sociale, culturele en familie banden met het gastland en het land van bestemming: verzoeker heeft al zijn sociale en culturele banden in België;

- Bijzondere omstandigheden: zoals de medische situatie van de echtgenote van verzoeker.

(zie o.a. Boultif v. Zwitserland, nr, 54273/00, ECHR 2001-IX; Uner v. Nederland, no. 46410/99, ECHR 2006-XII; Maslov v. Oostenrijk, nr, 1638/03, ECHR 2008; Savasci v. Duitsland (dec.), nr. 45971/08; Udeh v. Zwitserland, nr, 12020/09).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet noopt de Dienst Vreemdelingenzaken om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering bovendien rekening te houden met onder meer het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Dit hoger belang (cf. artikel 74/13 Vreemdelingenwet) is van cruciaal belang en dient daarom een prominente plaats te verkrijgen in de afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Bovendien dient het hoger belang van de privé- en gezinsleven eveneens te worden bevestigd gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet met al deze elementen rekening werd gehouden.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel en alleen verwezen naar de verschillende veroordelingen van verzoeker. De beslissing tot verwijdering heeft bijgevolg enkel oog voor de belangen van de staat inzake de bescherming van de openbare orde.

De verwerende partij houdt geen rekening met de elementen die gunstig zouden zijn voor verzoeker om zijn gezinsleven verder te zetten.

Bijgevolg blijkt dat de verwerende partij nalaat een correcte balans ("fair balance") te maken tussen het gezins- en privéleven van verzoeker en het gevaar voor de maatschappij dat verzoeker zou vormen, zoals vereist in de rechtspraak van het EHRM.

De enkele zeer algemene en vage stelling ("Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde; is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden") voldoet geenszins in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij er volledig aan voorbij dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker en het algemeen belang.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat.

Bijgevolg houdt de beslissing een schending in van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur.

In het verlengde hiervan verwijst verzoeker naar een recent arrest van Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 juni 2014 in een gelijkaardige zaak waarin bovenvermelde vaststellingen t.a.v. artikel 8 EVRM werden bevestigd (RvV 20 juni 2014, nr. 125.837).

5.

Tot slot wijst verzoeker er nog op dat, in de mate de verwerende partij bijkomende elementen zou aanhalen ter rechtvaardiging van de bestreden beslissing in de loop van deze procedure, dit een aposteriori motivering zou uitmaken die een gebrek aan een concrete en geïndividualiseerde belangenafweging zoals vereist door artikel 8 EVRM niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420)."

3.3.1.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit deze verdragsbepaling en uitdrukkelijk aangaf dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in diens gezins- en familielevens. Verweerder zette evenwel uiteen van oordeel te zijn dat er in casu sprake is van een toegelaten inmenging in verzoekers privé- en gezinslevens. Hierbij moet worden gediend dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM een inmenging in het privé-, gezins- of familielevens toelaat indien er hiervoor een wettelijke basis bestaat en de inmenging vereist is om een van de doelstellingen die zijn voorzien in voormelde verdragsbepaling te bereiken. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker verscheidene inbreuken op de strafwetgeving beging en ondanks herhaalde waarschuwingen zijn gedrag niet aanpaste. Hij heeft tevens toegelicht van oordeel te zijn dat uit de veroordelingen die verzoeker opliep, kan worden afgeleid dat hij een dusdanig gevaar vormt voor de openbare orde dat zijn privébelangen als ondergeschikt aan het algemeen belang – dat gediend is met maatregelen die erop zijn gericht de openbare orde te beschermen en nieuwe strafbare feiten te voorkomen – moeten worden beschouwd. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan ook zonder meer worden afgeleid dat verweerder de belangen van verzoeker heeft afgewogen tegen het belang van de Belgische samenleving (fair balance-toetsing). Hierbij blijkt geenszins dat verweerder de gegevens die "gunstig" zij voor verzoeker buiten beschouwing heeft gelaten. Hij heeft er namelijk op gewezen dat de echtgenote en de zoon van verzoeker actueel ook in het Rijk zijn en dat deze een effectieve relatie met verzoeker hebben, die onder meer blijkt uit het feit dat zij verzoeker in de gevangenis bezochten. Het is echter niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat deze relatie, gelet op het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker vormt, geen reden is om niet over te gaan tot de verwijdering van de verzoeker uit het Rijk. Door te betogen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in arresten criteria aanreikte die kunnen worden aangewend om de evenredigheidstoetsing door te voeren, toont verzoeker niet aan dat verweerder deze toetsing in casu niet correct zou hebben doorgevoerd. Voormelde criteria zijn namelijk niet in elk individueel geval dienstig en verweerder is geenszins verplicht al deze criteria steeds in aanmerking te nemen. Door te stellen dat hij van oordeel is dat de feiten die hij pleegde niet zwaarwichtig zijn en reeds verscheidene jaren oud gaat verzoeker trouwens onterecht voorbij aan de vaststelling dat hij verscheiden malen werd veroordeeld tot effectieve gevangenisstraffen en dat het feit dat hij van zijn vrijheid was beroofd als gevolg van de opgelopen veroordelingen hem verhinderde om nieuwe misdrijven te plegen. Verzoeker is een multi-recidivist die reeds jarenlang het ene na het andere misdrijf pleegt. Deze vaststelling wordt niet weerlegd. De Raad kan voorts niet inzien waarom verweerder in casu rekening zou dienen te houden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk daar verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en hij zich bezwaarlijk kan beroepen op een illegale verblijfstoestand. Aangezien verzoekers gezinsleden

dezelfde nationaliteit hebben als verzoeker en hun nationaliteit hen dus niet verhindert verzoeker te bezoeken in diens land van herkomst blijkt ook niet waarom verweerder dit gegeven bij zijn onderzoek zou dienen te betrekken. De bestreden beslissing gaat ook uit van de veronderstelling dat de echtgenote en het kind van verzoeker hem niet zullen vergezellen naar zijn land van herkomst – anders zou het gezinsleven niet echt in het gedrang komen – zodat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat ook de medische problemen van verzoekers echtgenote en de moeilijkheden die zijn zoon in Georgië zou ondervinden in aanmerking moeten worden genomen. Dat verzoeker banden heeft met een land waar hij geboren werd en opgroeide is voorts een evidentie, zodat ook niet blijkt dat hieromtrent een verder onderzoek vereist was.

Los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588) kan het voorts volstaan op te merken dat niet blijkt dat de feiten die aanleiding gaven tot het arrest nr. 125 837 van de Raad van 20 juni 2004 vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak en dat de inhoud van dit arrest geen afbreuk doet aan voorgaande concrete vaststellingen.

Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door geen passende belangenafweging door te voeren.

3.3.1.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan te verwijzen naar voorgaande vaststellingen en te benadrukken dat het feit dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een vreemdeling, niet betekent dat deze belangen een absoluut karakter hebben en dat hij andere belangen niet mag laten primeren. Ten overvloede moet worden vastgesteld dat verzoeker geen kind is en niet aantoonbaar actueel medische problemen te hebben. Daar verzoeker in België schijnbaar niet kan weerstaan aan de drang om nieuwe misdrijven te plegen en hierdoor een groot deel van de tijd in de gevangenis dient door te brengen, blijkt ook niet dat het in het belang van kind of echtgenote is dat hij in het Rijk zou verblijven.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.1.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.1.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.3.1.2.6. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe de schending van enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het

Handvest van de grondrechten) en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1.

Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2.

In casu werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is derhalve van toepassing.

3.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingen, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013/ C-383/13).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

4.

Verzoeker verwijst expliciet naar het feitenrelaas, in het bijzonder naar het gezins- en privéleven met zijn echtgenote en zijn zoon en de medische (nood)situatie waarin de echtgenote van verzoeker zich momenteel bevindt (stuk 4).

Verzoeker had dan ook elementen kunnen aanreiken aan de verwerende partij die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, daar hij deel uitmaakt van een gezin waarbij hij een belangrijke rol vervult en dat afhankelijk is van hem. Hierdoor had de verwerende partij o.a. kennis kunnen nemen van de medische toestand van zijn echtgenote (stuk 4).

Deze elementen moeten worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 8 EVRM, dewelke thans niet werd onderzocht (supra, eerste middel).

Het is derhalve bijzonder aannemelijk dat de door verzoeker aangereikte informatie van die aard is dat zij mogelijk had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

5.

Gelet op deze omstandigheden, dient een schending van artikel 8 EVRM, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 74/13 Vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden aangenomen."

3.3.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C- 482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker ruim de mogelijkheid kreeg om zijn situatie aan verweerder kenbaar te maken in het raam van een asielpcedure en talloze aanvragen om tot een verblijf te worden gemachtigd. Hij kan dan ook niet stellen dat hem niet de kans werd geboden om eventuele nuttige inlichtingen aan verweerder mee te delen of de toelichtingen en documenten die hij nuttig achtte mee te delen.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie kon verschaffen. Hij beperkt zich namelijk tot het verwijzen naar een medisch attest waaruit blijkt dat zijn echtgenote medische problemen heeft. De medische problemen van verzoekers echtgenote waren verweerder evenwel niet onbekend en de bestreden beslissing heeft geen betrekking op verzoekers echtgenote. In voormeld medisch attest wordt door de arts die verzoekers echtgenote behandelt, ook gesteld dat hij het normaal zou vinden dat verzoeker die in een centrum voor illegalen te Brugge zit, de gelegenheid krijgt om zijn gezin te verzorgen. Deze stelling die door een arts, overduidelijk op vraag van verzoeksters echtgenote, wordt geponeerd, kan echter niet worden gezien als een inlichting die verweerder er zou kunnen van weerhouden om de bestreden beslissing te nemen, nu tal van instanties in België beter geschikt zijn dan verzoeker om mantelzorg te

verstrekken en geenszins blijkt dat de nood aan mantelzorg van verzoekers echtgenote opweegt tegen het grote gevaar voor de openbare orde, dat verzoeker betekent.

3.3.2.2. Gezien voorgaande vaststelling en gelet op de bespreking van het eerste middel laat ook de uiteenzetting van verzoeker in zijn tweede middel niet toe te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

"1.

Aan verzoeker werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met geen enkele termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven.

Zo staat te lezen in de bestreden beslissing:

"REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN"

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De termijn van dertig dagen vormt de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Indien een vreemdeling zich derhalve zou bevinden in een situatie zoals voorzien in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, kan (maar moet dit geenszins) de Dienst Vreemdelingenzaken afwijken van de algemene regel dat een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Er is dus geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

2.

De vaststelling dat artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een discretionaire bevoegdheid is van bijzonder groot belang inzake de rechtsregels dewelke de administratieve overheid dient te honoreren. Een discretionaire bevoegdheid mag niet vervallen tot willekeur. Zo dient de Dienst Vreemdelingenzaken te motiveren waarom men gebruik wil maken van deze uitzonderingsregel.

Verzoeker wijst erop dat het belang van een termijn op het grondgebied te verlaten aanzienlijk is, Conform artikel 74/14, § 2 Vreemdelingenwet kan zolang deze termijn loopt geen maatregel van gedwongen verwijdering worden uitgevoerd.

3.

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat men afwijkt van de algemene regel van dertig dagen, zelfs in die mate dat geen termijn wordt toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in dit geval dat de termijn om het grondgebied te verlaten kan worden gereduceerd tot zeven of zelfs nul dagen.

Bijgevolg zijn de voorwaarden schijnbaar vervuld om af te wijken van de algemene regel (30 dagen). Dit is echter zeer duidelijk geen gebonden bevoegdheid. Indien een onderdaan van een derde land niet

binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven kan (en niet: moet) de termijn om het grondgebied te verlaten worden verkort.

De administratieve beslissing moet derhalve verantwoorden waarom men in dit geval toepassing maakt van 74/14, §3 Vreemdelingenwet hetgeen een discretionaire bevoegdheid voorziet. Er is immers geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

4.

In de bestreden beslissing is hierover geen enkele verantwoording gegeven.

Het is verzoeker volkomen onduidelijk waarom de verwerende partij het in casu noodzakelijk heeft geacht om toepassing te maken van artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet.

De enige motivering heeft immers betrekking op het vervuld zijn van de voorwaarden, voorzien in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet waardoor dit artikel kan (maar niet moet) worden toegepast.

Door het ontbreken van deze verantwoording wordt artikel 74/14 Vreemdelingenwet geschonden evenals de formele motiveringswet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet aangezien elke motivering ontbreekt waarom wordt afgeweken van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet (dit is immers geen gebonden bevoegdheid).

Hierdoor wordt verzoeker niet in staat gesteld om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Derhalve is hierdoor niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

5.

Ondergeschikt, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat alsnog zou zijn gemotiveerd waarom toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, quod certe non, wijst verzoeker erop dat allerminst niet worden gemotiveerd waarom in casu geen enkele termijn wordt toegepast terwijl de verwerende partij de mogelijkheid heeft een termijn van ofwel zeven dagen dan wel nul dagen op te leggen.

Aangezien de verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid en zij kiest voor het alternatief met de meest zwaarwichtige gevolgen voor de rechtszoekende, is zij gehouden haar keuze grondig te motiveren. Het is niet aan de rechtszoekende om te raden welke motieven er ten grondslag kunnen liggen van de bestreden beslissing.

Hierdoor wordt artikel 74/14 Vreemdelingenwet, artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen opnieuw geschonden.”

3.3.3.2. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder in deze beslissing heeft aangegeven toepassing te maken van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet – bepaling die voorziet dat kan worden besloten om aan een vreemdeling geen termijn om het grondgebied te verlaten toe te kennen indien deze een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid – en hierbij uitvoerig heeft uiteengezet op welke gronden hij tot de vaststelling kwam dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en een onmiddellijke terugleiding naar de grens dus vereist is. De motieven die worden vermeld om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn laten in voorliggende zaak ook toe te begrijpen waarom verweerder geen enkele termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten aan verzoeker heeft toegestaan en dus ook niet opteerde voor de toekenning van een beperkte termijn van zeven dagen of minder om vrijwillig het land te verlaten. Verzoekers betoog als zou verweerder niet of onvoldoende hebben gemotiveerd waarom hem geen termijn wordt toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoeker, aan wie voorheen trouwens meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven met een termijn om het grondgebied te verlaten en die aan deze bevelen geen gevolg gaf, toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet of de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden.

Het derde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend veertien door:

Dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK